

BIBV 038 - Om Jephthæ Løfte

s. 1/3

Katalognummer: BIBV 038

Folketone til visen "Om Jephthæ løfte", *Bibelsk Viisebog*.

Melodihenvising hos Petter Dass: "Hvor elskelig siunis din Boliges etc."

Kilde: Lars Larsen

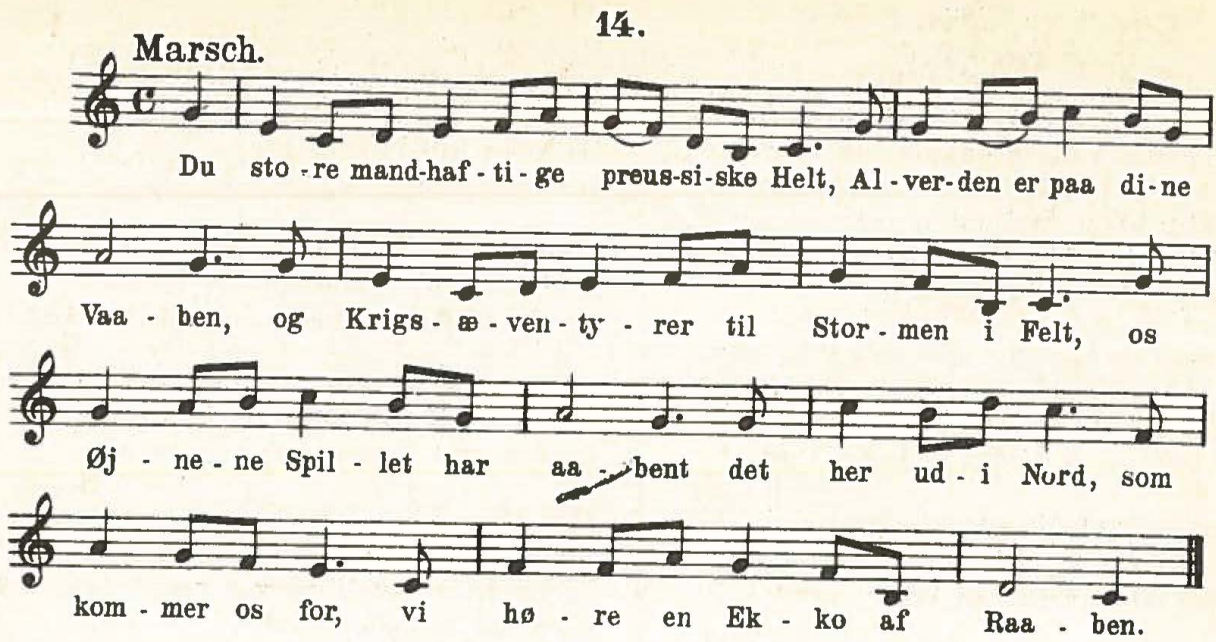
Sted: Hillerød, Nord-Sjælland (DK)

Nedtegnet av: Anders Hansen

Nedtegners tittel/førstelinje: "Jeftavisen / Vise om Jeftas Datter"

Andre opplysninger: Jeftavisen er med som melodihenvising til "Vise om Preuserkongen Fredrik den store", trykt i boken *Hvad vore fædre sang!*. En dansk versjon av Petter Dass' tekst er trykt i sin helhet på visens påfølgende side (15 vers).

Se original nedtegnelse: Hansen, A. (1913). *Hvad vore fædre sang! Kartekoneviser*. København: utgitt av Lars Larsen, trykt hos Nordisk Nodestik og Trykkeri. Faksimile fra Kongelig Bibliotek (DK).

Marsch. 14.

Du sto-re mand-haf-ti-ge prous-si-ske Helt, Al-ver-den er paa di-ne
Vaa-ben, og Krigs-æ-ven-ty-rer til Stor-men i Felt, os
Øj-ne-ne Spil-let har aa-bent det her ud-i Nord, som
kom-mer os for, vi hø-re en Ek-ko af Raa-ben.

Vise om Preuserkongen Frederik den store.

Sunget til samme Melodi som Jeftavisen, den var meget lang, men jeg erindrer følgende Vers, som jeg dog synes det er værd at aftrykke.

Visse om Jephthæ Datter

af Petter Dass.

Det hændte sig Jephthæ, den Gileads Mand,
en Helt ikke vant til at sove,
han engang uddrog af sit Fædreneland
en Kamp imod Ammon at vove,
den Tid han drog ud, da gjorde han Gud
et Løfte, som ej var at love.

Han siger til Herren: saafremt som jeg
en Sejr af Ammon at hente, faar
hvad først af mit Hus gennem Døren
det gives skal Herren til Rente, udgaar

ihvad det end er, hvad Navn det end bær,
det har du til Offer at vente.

Saa drog den mandhaftig berømmelig
af Landet med Vaaben og Skjolde, Helt
de mødtes i Marken, men Ammon blev
og flygted blandt Bjerge og Knolde, fældt

han slog hvad han fandt, stor Sejr han
fik tyve Købstæder i Volde. vandt,

Han stred som en Løve, der Slaget gik an,
det fik de Ammoniter at finde.
Han jaged dem ind i Vinbjergenes Plan,
de kunde mod hannem ej vinde;
de faldt for hans Haand, det gjorde Guds
som alle halsstarrige kan binde. Aand,

Da Jephthæ tilbage fra Slaget kom hjem,
hans Datter i gyldende Smykke
gik ud med en Dans, det uskyldige Lim,
at ønske sin Fader tillykke,
der Jephthæ nu saa sin Datter der staa
begyndte hans Hjerte at trykke.

Hun mødte sin Fader med Trommer og
som eneste Datter og Pige, Spil
ej Sønner, ej Døttre der flere var til,
hvad skulde vel Faderen sige,
thi der han kom nu sit Løfte ihu,
begyndte han højt til at skringe.

Han rev sine Klæder isønder af Harm
og sang en bedrøvelig Tone,
tog Datteren udi sin faderlige Arm
og raabte: min Krans og min Krone,
min Datter og Mø, ak skal du nu dø,
ak, at jeg dig maatte forskaane.

Ak, kjæreste Datter, hvor bøjer du mig
til Jorden med Sorg og Ulykke,
et Ord er udgangen, det gjælder paa dig,
jeg kan det for Herren ej rykke,
du var i mit Hus et eneste Lys,
Gud bedre, nu maa jeg det slykke.

Hun svarede Faderen straks den Stund,
bortkastet af Haanden den Tromme,
hvad Løfte, min Fader, er gaaet af din
det bør du for Herren fuldkomme. Mund,
Jeg vil med frit Mod mit Jomfrublod
forære min Freiser, den fromme.

Min kæreste Fader, et beder jeg Dig,
den Bøn du mig vilde tilstede,
at jeg mine Jævninge tager med mig,
iført udi sørgeligt Klæde,
herfra til et Sted paa Bjergene ned
min Jomfrudom at begræde.

Og naar jeg har været i Maaneder to,
og Tiden er løbet tilende,
da vil jeg tilbage højsommeligt sno
og give mig dig udi Hænde,
og gør saa ved mig som det synes dig,
jeg kan ej dit Løfte afvende.

Hun fik af sin sorrigfuld Fader Forlov,
saa tog hun Jomfruer og Piger,
saa mange hun syntes at have Behov,
og her ned paa Bjergene stiger, —
hvad Taarer der faldt, hvad Ord der
os Skriften derom ikke siger. blev talt,

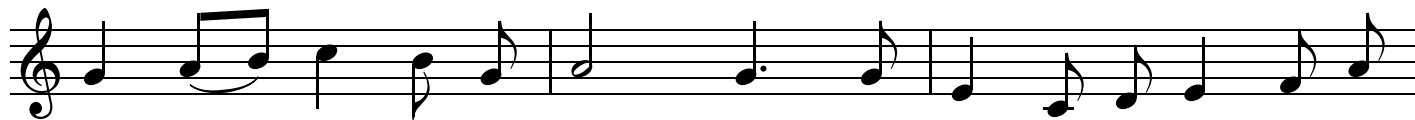
Da Tiden og Maaneden løbet var om,
da kom den Jomfrue tilbage
at stande sin Pligt og at lide den Dom
som lovet var Herren tilbage,
hun gjorde for Gud hvad lovet var ud,
maaske hun blev taget af Dage.

Hun aldrig var givet i nogen Mands Vold,
det finder jeg for mig beskrevet,
men hun blev hengivet til Døden i Sold
for det hun ej havde bedrevet,
det var en Uret, langt bedre var det
om Løftet isønder var revet.

Men hvormed Jomfruen blev handlet
saa ser jeg, at Skriften vil stede, og gjort
at Israels Døtre gik aarligen bort
for Jephthæ hans Datter at græde,
med Sorg for den Mø, som skulde nu dø
udi sit jomfruelige Klæde.

3

6

9

11

